

който актъ окончателно очерта и заякчи създаденото положение чрезъ фермана отъ 1870 г.

До 1872 г. българското духовенство се намирало въ неизвѣстностъ. Гръцкиятъ патриархъ не признавалъ създадената българска екзархия и до тогава сме нѣмали свой екзархъ. Духовенството ни, още неуредено, подъ страхъ на схизма, се бояло да свещенодѣйствува самостойно. Скоро обаче подъ натиска, особено на цариградскитѣ българи, българскитѣ владици се рѣшили да служатъ самостойно на Богоявление 1872 г. (Цариградъ). Патриаршията, ужасена отъ тоя актъ, сполучва всячески да извокова великия везиръ Махмудъ паша заточаването на смѣлитѣ български владици: Иларионъ Макариополски, Панаретъ и Иларионъ Кюстендилски (въ Никомедия, сжщия мѣсець, 21-и, въ недѣля). Както се казва, тия владици били извергнати и заточени отъ набърже скроенъ, импровизиранъ, „мѣстенъ духовенъ съборъ“ на 15-и Януари, с. г. Вж. *Бсб.*, кн. II, год. II). Явно е, че българитѣ слѣдъ тая постѣпка на гърцитѣ били още по-раздразнени. Намѣрението имъ, обаче, да направятъ общенародно заявление отъ всички български общини, като протестъ срѣщу новитѣ насилия на патриаршията, било осуетено отъ турскитѣ власти, очевидно по внушение на сжщата патриаршия, които още сжщия день (21-и Януари) разпоредили да се конфискуватъ всички телеграми и съобщения по тоя въпросъ. Съ това се е гонѣла цѣлтъ да не се научатъ българитѣ вѣнъ отъ Цариградъ за станалото и да се избѣгнатъ евентуалнитѣ вълнения. При все туй живущиятъ въ Цариградъ сливненецъ Ст. п. Стефановъ¹⁾ се сътиль на врѣме, още въ момента на заточаването, да телеграфира отъ Цариградъ въ Сливенъ, че владицитѣ сж заточени. Телеграмата му прѣварила разпореждането на турскитѣ власти и била отправена до Сливенската черковна община. Получена е била отъ *Михалаки Гюлмезовъ*, членъ на тѣя община и административенъ съвѣтникъ при Сливенския мютесарифъ (такива били сжщо и *Панайотъ Минковъ*, и *Ст. Сараивановъ*, които носѣли турска военна униформа). Още съ получаването на телеграмата Гюлмезовъ я съобщилъ на своитѣ колеги, които единодушно рѣшили да свикатъ всички сливненци на митингъ и да протестираатъ срѣщу заточаването на владицитѣ. Завчасъ направятъ възвания, които били написани отъ тогавашнитѣ по-първи ученици *Добри Минковъ* и *Петъръ Данчевъ* (впоследствие и двамата висши магистрати въ България) Тия възвания сж били разпрѣснати изъ града нѣкои отъ тѣхъ залѣпени на черковнитѣ врати, чрезъ които

¹⁾ А не Спасъ Поповичъ, както се казва въ сливненското списание „Животъ“ (1898 г.), дѣто и се намиратъ подробности по въпросния митингъ.